

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/57/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4619201206
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4619201206.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v právnej veci žalobcov: 1. B. R. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX/XXX, XXX XX Y. K., 2. E. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX X. L. IXXX, 3. G. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX/XXX, XXX XX Y. K., 4. mal. V. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX/XXX, XXX XX Y. K., žalobca v 4. rade zastúpený zákonným zástupcom - matkou B. R.ovou L. - žalobkyňou v 1. rade, 5. G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX/XXX, XXX XX Y. K., 6. H. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX/XXX, XXX XX Y. K., 7. L. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX/XXX, XXX XX Y. K., všetci žalobcovia zastúpení: Mgr. Katarína Kuchárová, advokátka so sídlom Revolučná 18, 031 XX Liptovský Mikuláš, IČO: 50 173 278, proti žalovaným: 1. J. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. H. XXXX/XX, XXX XX V., 2. J. E. G., miesto podnikania: H. XXXX/XX, XXX XX V., žalovaní v 1. a 2. rade zastúpení: JUDr. Vladimír Gembický, advokát so sídlom E. Belluša 6752/8, 921 XX Piešťany, IČO: 17 545 455, 3. KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, žalovaný v 3. rade zastúpený: JUDr. Danuše Tichá s.r.o., so sídlom Nám. M. Benku 6, 811 XX Bratislava, IČO: 52 XX8 310, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaniach žalovaných v 1., 2. a 3. rade proti rozsudku Okresného súdu V. zo dňa 15. januára 2020 č.k. 6C/28/2XX9-248, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, v časti týkajúcej sa povinnosti zaplatiť súdny poplatok a vo výrokoch o trovách konania p o t v r d z u j e.

II. Žalobcovia v prvom, druhom, treťom, štvrtom, piatom, šiestom a siedmom rade majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v prvom rade v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

III. Žalobcovia v prvom, druhom, treťom, štvrtom, piatom, šiestom a siedmom rade majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným v druhom a treťom rade v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom uložil žalovaným v 2. a 3. rade povinnosť zaplatiť žalobkyňi v 1. rade sumu 15 000,- eur, žalobcovi v 2. rade sumu 2 000,- eur, žalobcovi v 3. rade sumu 5 000,- eur, žalobcovi v 4. rade sumu 5 000,- eur, žalobkyňi v 5. rade sumu 15 000,- eur, žalobcovi v 6. rade sumu 15 000,- eur, žalobkyňi v 7. rade sumu 10 000,- eur, všetkým do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého z nich. Žalobu voči žalovanému v 1. rade a vo zvyšku zamietol. Žalovaným v 2. a 3. rade uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanú žalobu vo výške 2 076,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého z nich. Každému zo žalobcov v 1. až 7. rade priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške voči žalovaným v 2. a 3.

rade s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého z nich. Vyslovil, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania voči žalobcom v 1. až 7. rade nepriznal. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 420 ods. 1, 2, § 427 ods. 1, 2, § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, ods. 2 písm. a), § 15 ods. 1, 2 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 193 Civilného sporového poriadku.

1.2. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Topoľčany č.k. 2T/22/2018-336 zo dňa 31.05.2018, právoplatným dňa 31.05.2018, bol žalovaný v 1. rade uznaný vinným na tom skutkovom základe, že dňa XX.XX.XXXX v čase približne o X:XX hodine došlo k dopravnej nehode, pri ktorej vodič viedol nákladné motorové vozidlo továrenskej značky Renault Trafic, V.:V.-XXXG., po štátnej ceste č.III/1708 v úseku jazdy medzi obcami M. - N., okres V., smerom do obce N., v dôsledku dažďa bola vozovka mokrá, vodič vozidlom nesprávne vchádzal do pravotočivej zákruty /nájazd do zákruty/ mimo obce, za obcou M. rýchlosťou približne 95 km/h, pri výjazde zo zákruty sa vozidlo dostalo do série pretáčavých šmykov, ktoré obžalovaný ako vodič nezvládol a v protismere vľavo narazil do protiúduceho osobného motorového vozidla továrenskej značky Fiat Punto, V.:V., ktoré viedla v tom čase vodička - poškodená G. V., ktorá v okamihu nárazu išla rýchlosťou 27 km/h, pričom následkom zrážky oboch vozidiel došlo k zraneniam poškodenej, a to: zlomenina ľavého predlaktia, zlomenina ľavej stehnovnej kosti, zlomenina ľavého predkolenia - ihlice a poranenie vnútrohrudných a vnútrobrušných orgánov, viacpočetné roztrhnutie osrdcovníka, srdca, zlomenina hrudnej kosti, roztrhnutie sleziny a pečene, následkom čoho vznikol u poškodenej úrazovo-krvácavý šok, v dôsledku týchto početných viacerých orgánových systémov - polytraumy, poškodená zraneniam na mieste nehody podľahla. Obžalovaný svojou jazdou v protismere vľavo ako vodič porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 9 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, s poukazom na § 137 odsek 2, písm. c), písm. k) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Za to bol žalovaný v 1. rade uznaný vinným pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 4 roky. Podľa § 61 ods.1, ods. 2 Trestného zákona súd uložil žalovanému v 1. rade i trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 5 rokov.

1.3. Konštatoval, že zavinenie dopravnej nehody žalovaným v 1. rade, i vzhľadom na výsledok konania tamjšieho súdu sp.zn. 2T/22/2018, medzi stranami sporu nebolo sporné. Spornou otázkou bola pasívna legitímácia žalovaných v 1. a 3. rade, ktorú namietali. Žalovaný v 1. rade namietal svoju pasívnu legitímáciu s poukazom na ustanovenie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka s tým, že za škodu zodpovedá žalovaný v 2. rade. Uviedol, že dopravná nehoda bola spôsobená žalovaným v 1. rade, ako vodičom motorového vozidla ktorého prevádzkovateľom bol žalovaný v 2. rade, pričom žalovaný v 1. bol zároveň aj zamestnancom žalovaného v 2. rade. Preto pasívna legitímácia žalovaného v 2. rade vyplýva z ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého žalovaný v 2. rade zodpovedá za škodu spôsobenú zamestnancom, ktorého použil pri vykonávaní svojej činnosti, ale aj z ustanovenia § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zodpovedá ako prevádzateľ motorového vozidla, ktorým bola škoda spôsobená. K tomu poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26.09.2013 sp.zn. 3Cdo/228/2012 (publikované pod č. 128/2014), v ktorom bol vyslovený názor, že pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby (§ 11 a nasl. OZ) spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou. Pre posúdenie, či išlo o takúto činnosť je určujúca existencia miestneho časového a vecného vzťahu k plneniu danej činnosti. Vzhľadom na uvedené sa súd prvej inštancie stotožnil s tvrdením žalovaného v 1. rade o nedostatku jeho pasívnej legitímácie, keďže bolo preukázané, že dňa XX.XX.XXXX bol žalovaný v 2. rade vlastníkom a prevádzateľom motorového vozidla, ktoré ako vodič viedol žalovaný v 1. rade, a vozidlo bolo využívané v súvislosti s plnením podnikateľskej činnosti žalovaného v 2. rade. Tým bola daná pasívna legitímácia žalovaného v 2. rade, ako primárneho nositeľa hmotnoprávnej povinnosti vyplývajúcej zo zodpovednosti za škodu, teda i nemajetkovej ujmy, ktorý zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, pričom jeho zodpovednosť je objektívnou zodpovednosťou, t.j. bez ohľadu na zavinenie. K námietke pasívnej legitímácie žalovaného v 3. rade poukázal na rozhodovaciu prax súdov, rozhodnutie súdneho dvora Európskej únie vo veci C-22/12, uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 17.08.2016 č.k. I.ÚS 474/2016-17, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22.03.2016 sp.zn. 17Co/243/2015, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 21.05.2015 č.k. 4Co/658/2014-158, rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 24.09.2014 sp.zn. 5Co/182/2013, z ktorých citoval. Vzhľadom na uvedenú rozhodovaciu prax súdov SR dospel súd prvej inštancie k záveru, že v danej veci je

daná pasívna legitímácia žalovaného v 3. rade. Pokiaľ žalovaný v 3. rade poukázal na rozhodovacia činnosť NS SR a skoršie rozhodnutie vo veci sp.zn. 4Cdo/168/2009 k tomu súd prvej inštancie uviedol, že ustálenou praxou bol prekonaný právny názor vedený v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/168/2009 a sp.zn. 3Cdo/301/2012 tak, ako to bolo konštatované v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.10.2018 sp.zn. 5Cdo/95/2017. Poukázal na rozhodnutie NS SR z 31.07.2017 sp.zn. 6MCdo/1/2016 publikované pod č. 61/2018, podľa ktorého škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobené prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitimovaná. Na toto rozhodnutie bolo poukázané aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR z 27.06.2019 sp.zn. 2Cdo/235/2018.

1.4. Z dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že smrťou G. došlo k výraznému zásahu do práv žalobcov, pokiaľ ide o ich súkromie a rodinný život, došlo k nenahraditeľnej emocionálnej strate s narušením silných rodinných väzieb. V dôsledku uvedenej dopravnej nehody zavinenej žalovaným v 1. rade došlo k smrti matky žalobcov v 1., 5. a 6. rade, dcéry žalobkyne v 7. rade, svokry žalobcu v 2. rade a starej matky žalobcov v 3. a 4. rade. G. V. v čase dopravnej nehody XX.XX.XXXX bola vo veku 58 rokov. Bola zamestnaná v PD K. ako kfmíčka teliat, kde ukončila pracovný pomer dohodou dňa 28.08.2017 z dôvodu, ako uviedla žalobkyňa v 1. rade, potreby intenzívne sa starať o svojich rodičov, t.j. žalobkyňu v 7. rade a Y. F., ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX. Spolu s nebohú G. V. žil žalobca v 6. rade. Nebohá sa starala o svoju domácnosť, kde zabezpečovala chod domácnosti, a okrem toho sa starala o svojich rodičov žijúcich v tej istej obci, ktorá starostlivosť zahŕňala prípravu stravy, zabezpečenie hygieny, upratovanie, celkovú starostlivosť o domácnosť. Svedkyňa S. B. potvrdila, že nebohá žila len pre svoje deti, svojich vnukov a starala sa o rodičov ako len vládala. Po pracovnej zmene išla rodičom nakúpiť, potom šla domov navariť a zabezpečiť čo bolo potrebné doma urobiť. Veľmi dobre vychádzala s vnúčencami, mala ich rada a oni ju tiež. Veľmi sa tešila, keď si žalobkyňa v 1. rade postavila vo vedľajšej dedine rodinný dom, že budú bližšie a budú viac spolu. Svedkyňa mala vedomosť, že deťom veľmi chýba mama, ktorá na svoj vek bola v dobrej kondícii, všetko stíhala, chovala morky, prasiatka, sliepky. Žalobkyňa v 1. rade s terajším manželom 10 rokov spolu bývali na F., pričom s matkou boli v kontakte, každé prázdniny ju navštevovali ale aj mimo prázdnin, keď bolo treba. Pretože matka bola veľmi vyťažená, rozhodli sa s manželom, teda žalobcom v 2. rade, postaviť v blízkosti rodinný dom, asi 1 km od rodičovského domu. Stavieť začali v roku 2016 a stavbu rodinného domu dokončili v auguste 2017, do ktorého sa nasťahovali koncom augusta. Žalobkyňa v 1. rade potvrdila, že matka žila v spoločnom dome so svojim manželom, avšak nežili v riadnom manželstve, starala o svoju domácnosť a o svojich rodičov, ktorí vyžadovali sústavnú dennú opateru. Matka mala výborný vzťah s jej deťmi, teda žalobcami v 3. a 4. rade, pretože mala iba tieto vnúčatá. Ďalej žalobkyňa v 1. rade uviedla, že po úmrtí matky bolo veľmi zle, všeobecný lekár jej predpisoval lieky na upokojenie, čo trvalo u nej až 8 mesiacov, veľmi plakávala, nemohla v noci spať. Zo začiatku to bolo veľmi ťažké. Pomáhala sestre a bratovi, teda žalobcom v 5. a 6. rade. Žalobca v 2. rade je manželom žalobkyne v 1. rade. Manželstvo uzatvorili dňa 29.04.2016. Z ich vzťahu pochádza maloletý žalobca v 4. rade, nar. 24.11.2008. Z jeho výpovede vyplynulo, že svokra bola pilierom rodiny a po jej smrti to strašne upadlo, keďže žalobkyňa v 1. rade bola z toho hotová, takisto aj žalobcovia v 5. a 6. rade. S nebohú dobre vychádzal a tento ich vzťah bol vzájomný. Keď chcela s niečím pomôcť nemal s tým problém, zateploval im chalupu, pomáhal robiť ploty. Žalobcovia v 3. a 4. rade sú vnukmi nebohej G. a deťmi žalobkyne v 1. rade a maloletý žalobca v 4. rade pochádza vo vzťahu žalobcov v 1. a 2. rade. Z dokazovania vyplynulo, že s nebohú starou matkou mali veľmi vrúcny vzťah a jej smrť ich zasiahla, pričom na starú matku spomínajú s láskou. Maloletý žalobca v 4. rade vzhľadom na svoj vek nedokázal pochopiť situáciu, ako uviedla žalobkyňa v 1. rade vo svojej výpovedi. Pýtal sa, že prečo nenavštevujú babku a prečo k ním táto nepríde. Žalobkyňa v 5. rade je dcérou nebohej G. bývala v jej susedstve a boli v dennodennom intenzívnom kontakte. Žalobkyňa v 5. rade je slobodná a bezdetná. Poukazujúc na dobrý vzájomný vzťah medzi matkou a žalobkyňu v 5. rade, táto vo svojej výpovedi uviedla, že si zaplatili spolu dovolenku v D., čo malo byť v máji, ale keď sa otcovi nebohej zhoršil zdravotný stav, preložili to na august. Žalobca v 6. rade je synom nebohej G. V., od narodenia postihnutý tým, že má jednu ruku kratšiu, v dôsledku čoho je na invalidnom dôchodku s priznaným postihnutím 74 %. Odmalička bol odkázaný na starostlivosť svojej matky. Stále žili v spoločnej domácnosti. Žalobca v 6. rade uviedol, že matka sa o neho starala, vybavovala mu nemocnice najmä to jeho 15 rokov a potom bol už samostatnejší. Ich vzájomný vzťah bol dobrý. Úmrtie matky mu okrem iného skomplikovalo život v tom, že predtým s ňou býval a plánoval, že zostane v rodičovskom dome ďalej bývať, v ktorom však už po smrti matky nebýva, bol nútený si zaobstarať iný dom, pretože so svojim otcom, ktorý zostal v

rodičovskom dome bývať, dobre nevychádzal. Žalobkyňa v 7. rade bola matkou nebohej G. V., ktorá sa o ňu a jej vtedy žijúceho manžela Y. F. denne starala, lebo zdravotný stav oboch rodičov nebohej bol vážny a nedokázali sa o seba postarať sami. Matke nebohej okrem straty vlastného dieťaťa sa jej zmenil život v tom, že druhou dcérou bola umiestnená v domove dôchodcov v V.S., a to aj s manželom, ktorý dňa 08.03.2019 zomrel, a žalobkyňa v 7. rade žije naďalej v domove dôchodcov. Z výpovede žalobkyne v 5. rade vyplynulo, že matka by nikdy nedovolila, aby boli jej rodičia umiestnení v domove. Na družstve, kde pracovala, dala výpoveď kvôli starým rodičom, aby sa o nich mohla starať. Ako vyplynulo z výpovede žalobkyne v 1. rade tým, že žalobkyňa v 7. rade je staršia doteraz plače, nakoľko nehodu videla naživo, keď ju viezla sanitka na vyšetrenie do nemocnice a nebohá jej sprevádzala autom.

1.5. Súd prvej inštancie uviedol, že pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy bral do úvahy kritéria závažnosti vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti žalobcov došlo, a výšku priznaných obdobných nárokov z rovnakého titulu súdmi SR. Žalobcovia v 1., 5. a 6. rade si uplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy každý po 30 000,- eur, ktorú nepovažoval za primeranú k vyššie uvedeným zásadám posudzujúc priznanie nárokov v obdobných veciach. Napríklad Okresným súdom Považská Bystrica sp.zn. 4C/195/2012, v ktorom konaní súd uložil žalovaným zaplatiť žalobcovi 15 000,- eur a vo zvyšku žalobu zamietol, keď vychádzal z toho, že žalovaný v 1. rade spôsobil dopravnú nehodu na následky ktoré zomrel otec žalobcu. Krajským súdom v Trenčíne bol rozsudok súdu prvej inštancie rozsudkom zo dňa 29.03.2018 sp.zn. 19Co/309/2016 vo výroku o povinnosti zaplatiť žalobcovi 15 000,- eur potvrdený. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol súd prvej inštancie správne z hľadiska primeranosti výšky žalobcovi priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Táto vec bola aj predmetom dovolacieho konania, keď proti potvrdzujúcemu výroku podala dovolanie Kooperatíva poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group so sídlom v Bratislave. Dovolanie bolo odmietnuté rozsudkom Najvyššieho súdu SR z 13.06.2019 sp.zn. 3Cdo/78/2019 (v tomto rozhodnutí sa zaoberal NS SR i otázkou pasívnej legitímácie poisťovne). Ďalej bral súd prvej inštancie na zreteľ na rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 30.11.2017 sp.zn. 9Co/8/2017 týkajúci sa rozsudku OS Nové Zámky zo dňa 05.09.2016 č.k. 9C/121/2011-485. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi v 1. rade sumu 50 000,- eur (dcéra zomrelého), v 2. a 3. rade po 10 000,- eur (rodičia zomrelého), v 4. rade sumu 5 000,- eur (brat zomrelého) a vo zvyšku žalobu zamietol. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. do sumy 15 000,- eur potvrdil a vo zvyšku žalobu zamietol, vo vzťahu k žalobcom v 2., 3. a 4. rade rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Aj právna zástupkyňa žalobcu v 3. rade poukázala na rozhodovacia prax, napríklad na rozsudok Okresného súdu Martin sp.zn. 5C/312/2014 - smrť manžela/otca ako cyklistu pri dopravnej nehode 3 x 5.000 eur (manželka + 2 deti), rozhodnutie Okresného súdu Martin sp.zn. 5C/189/2010 - smrť manžela/otca ako chodca na vozovke 4 x 6.000 Eur (manželka + 3 deti), rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/156/2017 - smrť manžela/otca pri šmyku do protismeru 4 x 8.000 eur (manželka + 3 deti), rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo/194/2011 - smrť manžela na chodníku (vodič pod vplyvom alkoholu) - 8.300 eur, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 23Co/256/2016 - manželky/matky ako chodkyne - 10.000 eur (manžel) + 8.000 eur (spolužijúca pl. dcéra) + 7.500 eur (pl. dcéra), rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 12Co/475/2016 - smrť manžela/otca pri dopravnej nehode zavinenej neprimeranou rýchlosťou škodcu a s psychickými problémami pozostalých - 2 x 10.000 eur (manželka + mal. dcéra), rozhodnutie Okresného súdu Čadca sp.zn. 16C/292/2016 - smrť manžela/otca pri dopravnej nehode a s psychickými problémami pozostalých - 3 x 10.000 eur (manželka + 2 mal. deti), rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 25Co/214/2016 - smrť manžela/otca pri dopravnej nehode motorových vozidiel - 12.500 eur (manželka) + 9.000 eur (spolužijúci pl. syn) + 5.000 eur (pl. syn) + 4.000 eur (pl. syn), rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/256/2013 - smrť manželky/matky ako chodkyne na priechode - 17.000 eur (manžel) + 13.000 eur (mal. dieťa) + 10.000 eur (mal. dieťa), rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 7Co/58/2014 - smrť manželky/matky ako chodkyne - 15.000 eur (manžel) + 7.500 eur (pl. syn), rozhodnutie III. ÚS 666/2016 - smrť manžela/otca pri dopravnej nehode v dôsledku neprispôsobenia rýchlosti - 1 x 17.000 eur (manželka) + 2 x 4.500 eur (2 pl. deti), rozhodnutie Krajského súdu v Prešove - smrť manžela/otca pri dopravnej nehode v dôsledku neprispôsobenia rýchlosti - 4 x 10.000 eur (manželka + 3 mal. deti), rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 5Co/128/2017 - smrť matky chodkyne na priechode - 2 x 7.000 eur (2 pl. dcéry). Uviedol, že na základe uvedeného, vychádzajúc z hľadiska primeranosti, priznal žalobcom v 1., 5. a 6. rade, t.j. deťom nebohej G. V., každému nárok na náhradu nemajetkovej ujmy po 15 000,- eur, majúca za to, že takáto výška nemajetkovej ujmy je limitovaná samotným okruhom osôb a existenciou rodinných väzieb. Uvedenú sumu považoval za spôsobilú aspoň čiastočne zmierniť následky neoprávneného zásahu do ich práv na ochranu osobnosti. Bral pritom zreteľ na intenzitu vzťahu so zomrelou. Žalobca v 2. rade si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000,- eur, ktorú sumu súd prvej inštancie nepovažoval

za primeranú, pretože šlo medzi ním a nebohou G. V. o nižšiu intenzitu vzťahov ako u ostatných žalobcov. Žalobca v 2. rade je manželom žalobkyne v 1. rade, teda zaťom nebohej. Manželstvo so žalobkyňou v 1. rade uzatvorili dňa 29.04.2016, pričom je zrejmé, že ich vzťah trval dlhšie, nakoľko z neho pochádza maloletý V., teda žalobca v 4. rade, narodený dňa 24.11.2008. Je teda zrejmé, že žalobca v 2. rade bol s nebohou vo vzťahu svokra a zať. To znamená, že nie sú blízkymi osobami v priamom rade, ale môžu byť nimi až za podmienky, že bol medzi nimi vytvorený taký vzťah, keď by jeden z nich pocítoval ujmu druhého, dôvodne ako svoju vlastnú ujmu (§ 116 OZ za bodkočiarkou). V konaní bolo preukázané, že rodinné vzťahy boli dobré, intenzita vzťahov bola však väčšia u žalobcov v 1., 5., 6., 7., a tiež aj v 3. a 4. rade, ako medzi žalobcom v 2. rade a nebohou G. V.. Napriek tomu však nemožno hovoriť, že blízky vzťah medzi nimi neexistoval. Bol preukázaný na základe vykonaného dokazovania, čo potvrdzuje skutočnosť, že súhlasil s tým, aby si v blízkosti nebohej spolu so žalobkyňou v 1. rade postavili rodinný dom, teda aby boli bližšie k nej a boli jej nápomocní, teda jednak žalobkyňa v 1. rade ale aj samotný žalobca v 2. rade, keď uviedol, že keď niečo nebohá chcela pomôcť nemal s tým problém, napríklad jej pomáhal zatepľovať jej chalupu, robiť ploty. Aj z výpovede svedkyne S. B. vyplynulo, že nebohá sa veľmi tešila, keď si žalobkyňa v 1. rade postavila vo vedľajšej dedine dom, že budú bližšie a budú viac spolu. Preto súd vychádzajúc z nižšej intenzity vzťahov medzi žalobcom v 2. rade a nebohou mu priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2 000,- eur. Pri nároku žalobcov v 3. a 4. rade, ide o vzťah medzi starým rodičom a vnukmi. Je pravdou, že intenzita vzťahu detí a rodiča je silnejšia ako vo vzťahu starého rodiča a vnukov. Preto výška priznanej náhrady zohľadňuje túto nižšiu intenzitu vzťahu starý rodič a vnuk oproti vzťahu rodič - dieťa. V konaní boli preukázané silné väzby oboch žalobcov v 3. a 4. rade na svoju starú matku, pričom išlo o jediných jej vnukov, a preto odškodnenie ujmy, ktorú utrpeli v rozsahu priznanej náhrady vo výške 5 000,- eur považoval súd prvej inštancie za primerané k veku oboch maloletých žalobcov v 3. a 4. rade a vytvoreným osobnostným väzbám so starou matkou. Mal za nesporné, že vnímanie straty blízkeho človeka u nich je v inej miere ako žalobcov v 1., 5., 6. a 7. rade. Žalobkyňa v 7. rade súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000,- eur. Ide o matku nebohej G. V., ktorá spolu s nebohým manželom, bola odkázaná na jej dennú pomoc zo strany nebohej. Žalobkyňa v čase smrti jej dcéry bola vo veku 78 rokov. Žila v rodinnom dome so svojim manželom, pričom so svojou nebohou dcérou boli v dennodennom kontakte, takže je nesporné, že medzi nimi bolo vytvorené silné citové puto rodiča a dieťaťa. Stratou dcéry došlo k následnému pretrhnutiu väzieb. Tento zásah do práv žalobkyne v 7. rade bol značný, keď dôsledkom smrti dcéry došlo k podstatnej životnej zmene i z hľadiska jej bývania. Za života dcéry spolu s manželom žili v ich rodinnom dome, ktorý po jej smrti museli opustiť, pričom je zrejmá naviazanosť starších ľudí na svoje vlastné bývanie, a museli odísť bývať do domova dôchodcov. Pre nedostatok pasívnej legitimácie žalovaného v 1. rade žalobu voči nemu zamietol. Zamietol aj nárok žalobcov v 1. až v 7. rade vo zvyšku. Konštatoval, že v danom prípade u žalovaných nejde o solidaritu, pretože nároky žalobcov voči žalovanému v 2. rade a voči žalovanému v 3. rade vyplývajú z iného právneho titulu (u žalovaného v 2. rade ide o zodpovednosť za škodu podľa § 420 ods. 2 a § 427 OZ a u žalovaného v 3. rade ide o jeho povinnosť poskytnúť plnenie podľa osobitného predpisu, t.j. § 15 ods. 1 Zákona o povinnom zmluvnom poistení). Preto ich zaviazal na plnenie tak, že plnením jedného z nich zanikne v rozsahu tohto plnenia aj povinnosť druhého z nich poskytnúť žalobcom rovnaké plnenie. Z vykonaného dokazovania nezistil správanie nebohej pri dopravnej nehode, ktoré by malo mať vplyv na výšku nemajetkovej ujmy, prípadne jej zníženie. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného v 2. rade, že pre potrebu určenia miery zodpovednosti za škodu - nemajetkovú ujmu, je nutné zohľadniť aj konanie poškodenej, objektívny technický stav a vek malého motorového vozidla Fiat Punto, rok výroby 2000. Z trestného konania nevyplýval žiadny podiel nebohej na nehode a dôsledok zlého technického stavu, vek vozidla a už vôbec nie veľkosť a konštrukcia vozidla Fiat Punto. Preto na túto námietku žalovaného v 2. rade neprihliadal. Čo sa týka morálneho zadosťučinenia (satisfakcie), určité morálne zadosťučinenie bolo žalobcom dané tým, že žalovaný v 1. rade bol uznaný vinným a bol odsúdený pre prečin usmrtenia, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 4 roky. Pokiaľ ide o postoj samotného žalovaného v 2. rade, tento rovnako aj ako žalovaný v 1. rade, vyslovil úprimnú ľútosť nad úmrtím poškodenej.

1.6. O povinnosti žalovaných v 2. a 3. rade zaplatiť súdny poplatok rozhodol podľa § 4 ods. 2 písm. j) a § 2 ods. 2, § 7b zákona č. 71/1992 Z.z. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov. Konštatoval, že žalobcovia sú oslobodení od platenia súdnych poplatkov, a preto s prihliadnutím na výsledok konania zaviazal žalovaných v 2. a v 3. rade zaplatiť súdny poplatok za podanú žalobu v sume 66 eur a 3 % z celkovej sumy 67 000,- eur, čo spolu predstavuje sumu 2 076,- eur (66+2 010). O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2, § 265 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1, 2 CSP. Konštatoval, že v danom prípade nejde o procesne neúspešných žalobcov, ak im bola priznaná aspoň časť nimi uplatňovaného nároku. Výška nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu, ktorú samotní žalobcovia nemohli nijako

predvídať, a preto ich považoval za procesne úspešných a z toho dôvodu im vznikol nárok na náhradu trov konania v plnej výške. Žaloba voči žalovanému v 1. rade bola zamietnutá, ale v zmysle § 257 CSP mu nepriznal náhradu trov konania, vzhľadom na existujúce dôvody hodné osobitného zreteľa, ktorými je najmä skutočnosť, že samotný žalovaný v 1. rade zapríčinil to, že vôbec došlo k začatiu predmetného konania tak, ako to vyplýva z vyššie uvedeného a nebolo by spravodlivé vo vzťahu k žalobcom priznať mu náhradu trov konania.

2. Žalovaný v 1. rade podal v zákonnej lehote odvolanie a navrhoval, aby odvolací súd rozsudok v časti XI., ktorým súd prvej inštancie zamietol jeho nárok na náhradu trov konania, zmenil tak, že mu prizná právo na náhradu trov konania vo výške 100 % ako aj právo na náhradu trov konania a právneho zastúpenia v odvolacom konaní. Dôvodil ustanovením § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Namietal voči záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého zapríčinil, že došlo k predmetnému konaniu. Tvrdil, že žalobcovia určili predmet konania tým, že od solidárne žalovaných v 1. až 3. rade požadovali náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 165.000 eur. Nenechali výšku stanovenia nemajetkovej ujmy na súd. Príčinou začatia predmetného konania bolo, že žalovaný v 3. rade odmietol žalobcom poskytnúť poistné plnenie v požadovanej výške. Zdôraznil, že zo zákona nemal nikdy povinnosť uhrádzať žalobcom nemajetkovú ujmu. Tvrdenie súdu prvej inštancie, podľa ktorého by nebolo spravodlivé vo vzťahu k žalobcom mu priznať náhradu trov konania nemá oporu v zákone a porušuje Ústavnou garantované právo na rovnosť účastníkov v konaní. Poukázal na skutočnosť, že bol zastúpený advokátom a je povinný znášať výdavky, ktoré mu vzniknú. Tvrdil, že podľa § 255 CSP je súd povinný priznať strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, pričom to nemusia byť len žalobcovia, ale aj ostatní žalovaní, o čom súd prvej inštancie nerozhodol. Tvrdil, že za svoje konanie bol riadne odsúdený. Preto nemôže byť v tomto konaní potrestaný druhý krát.

3. Žalovaný v 2. rade podal v zákonnej lehote odvolanie a navrhoval, aby odvolací súd rozsudok v časti týkajúcej sa jeho záväzku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobcom, výšky priznanej náhrady a povinnosti úhrady trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žiadal priznať právo na náhradu trov odvolacieho konania. Dôvodil ustanoveniami § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g) a h) CSP. Tvrdil, že súd prvej inštancie ho v rozpore s existenciou platnej poistnej zmluvy zaviazal na úhradu nemajetkovej ujmy solidárne so žalovaným v 3. rade, hoci dôvody na solidárny záväzok neexistujú. Namietal, že súd prvej inštancie sa nezaoberal jeho námietkami a návrhmi ohľadom preukazovania miery zavinenia žalovaného v 1. rade, tieto paušálne odmietol s poukazom na rozsudok vydaný v trestnom konaní, z ktorého „nevyplyva žiadny podiel alebo na nehode a dôsledok zlého technického stavu, vek vozidla a už vôbec veľkosť a konštrukcia vozidla Fiat Punto.“. Tvrdil, že súd je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu a o tom, kto ho spáchal. Zavinenie a jeho mieru mal skúmať v tomto konaní. Navyše sa súd prvej inštancie dostatočne nezaoberal aktívnou legitímáciou všetkých žalobcov a priznal náhradu aj priznal náhradu aj osobám, ktorým neprináleží, pričom vypočul len jednu svedkyňu. Tvrdil, že celkove aj jednotlivito priznaná výška náhrady presahuje obvyklé priznávané sumy. V závere navyše namietal, že súd prvej inštancie nerešpektoval rovnosť strán, zásadu rovnosti dôkazov a porušil zásadu pomerného úspechu vo veci. Tvrdil, že nie je povinnou osobou, keďže má platne uzavretú poistnú zmluvu, a preto jediným zaviazaným mal byť žalovaný v 3. rade, ktorý spor zapríčinil.

4. Žalovaný v 3. rade podal v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo všetkých výrokoch, okrem výroku VIII. a IX. zmenil, žalobu voči nemu zamietol v plnom rozsahu a zároveň mu priznal nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Dôvodil ustanovením § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Poukázal na skutočnosť, že už v konaní pred súdom prvej inštancie namietal svoju pasívnu vecnú legitímáciu, a na tejto námietke zotrval aj v podanom odvolaní. Tvrdil, že v zmysle platnej právnej úpravy nemajetková ujma pozostalých v spojení s dopravnou nehodou spôsobenou prevádzkou motorového vozidla nie je krytá poistením v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z., teda ani poistnou zmluvou, ktorú mal v čase dopravnej nehody uzavretú žalovaný v 2. rade. Preto súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil. Zákon o povinnom zmluvnom poistení hovorí len o škode, nie o nemajetkovej ujme. Všetko musí mať svoj zákonný základ. Máme právo písané, preto škoda nie je nemajetková ujma a smernica, na ktorú poukázal súd prvej inštancie, sa nemá horizontálne aplikovať. Zákonodarca otázku poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla upravil ako lex specialis a súčasne vymedzil aj rozsah

poistného krytia. Zákon nepočíta s tým, že by povinné zmluvné poistenie krylo aj nárok na nemajetkovú ujmu. Tvrdil, že ako poisťovateľ vykonáva podľa zákona č. 8/2008 Z.z. svoju poisťovaciu činnosť na základe povolenia na konkrétny poistný druh a konkrétne poistné odvetvie. Preto musí vykonávať len tie aktivity, ktoré sa považujú za poisťovaciu činnosť a ktoré sú pomenované, ako prijímanie poistných rizík. Poistenci platia poistné, pričom základom na určenie jeho výšky je miera rizika poisteného. Poisťovňa môže na seba previesť iba riziká, ktoré dokáže uniesť a musí si na to vytvoriť technické rezervy. Preto v poistnej zmluve musí byť jasne vymedzená obsah a rozsah poistenia. Ak by poisťovňa bola povinná platiť aj záväzky nad rámec poistnej zmluvy, na základe rozhodnutia súdu, mohlo by to viesť k takému istému finančnému bankrotu, ktorému by čelila aj osoba priamo zodpovedná za nemajetkovú ujmu, a malo by to dosaj aj na ostatných poistených.

5. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 1. rade uviedli, že s odvolaním nesúhlasia, rozsudok považujú za vecne aj formálne správny v každej jeho časti a za správne považujú aj konanie, ktoré mu predchádzalo. Žiadali rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania. Tvrdili, že žalovaný v 1. rade nenavrhol vykonať žiadne dôkazy, po dopravnej nehode sa nepokúsil žalobcom poskytnúť pomoc ani vyjadriť sústrasť, ospravedlnil sa až na pojednávaní. Na výzvu podanú pred podaním návrhu nereagoval. Nestotožnili sa s jeho tvrdením, že konanie nevyvolal, ani s jeho argumentáciou o potrestaní druhý krát.

6. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 2. rade uviedli, že s odvolaním nesúhlasia, rozsudok považujú za vecne aj formálne správny v každej jeho časti a za správne považujú aj konanie, ktoré mu predchádzalo. Žiadali rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania. Tvrdili, že žalovaný v 2. rade v priebehu konania svoju objektívnu zodpovednosť nespochybnil. Sám navrhol pripojenie spisu Okresného súdu V. sp.zn. 2T/22/2018, preto nemôže namietkať, že súd prvej inštancie sa oboznámil s jeho obsahom. Pokiaľ v odvolaní spochybnil aktívnu legitimitáciu žalobcov, neuviedol nárok ktorých žalobcov považuje za dôvodný a ktorých nie. Mali za to, že výška priznanej nemajetkovej ujmy určite nie je jednotlivo, ani v súhrne vysoká a nie je ani v rozpore s priznanými náhradami v podobných prípadoch. Súd prvej inštancie nezamietol žiadny návrh na vykonanie dokazovania navrhnutý žalovaným v 2. rade, preto považovali jeho námietku o porušení zásady rovnosti dôkazov za účelovú. K námietke voči rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania poukázali na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 08.02.2017 sp.zn. I. ÚS 56/2017.

7. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 3. rade uviedli, že s odvolaním nesúhlasia, rozsudok považujú za vecne aj formálne správny v každej jeho časti a za správne považujú aj konanie, ktoré mu predchádzalo. Žiadali rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania. Mali zato, že žalovaný v 3. rade je pasívne vecne legitimovaný a súd prvej inštancie sa jeho námietkou správne vysporiadal. Poukázali na rozhodovaciu prax súdov k tejto právnej otázke, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6 MCdo 1/2016 a uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 666/2016.

8. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané stranami sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňajú náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolaní (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP). Dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, v časti týkajúcej sa povinnosti zaplatiť súdny poplatok a vo výrokoch o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10.1. Predmetom konania v danej veci je nárok žalobcov v 1. až 7. rade, ktorým sa domáhali voči žalovaným v 1. až 3. rade náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobcovia v 1., 5. a 6. rade žiadali priznať sumu každý po 30.000 eur, žalobca v 2. rade žiadal priznať sumu 10.000 eur, žalobcovia v 3. a 4. rade žiadali priznať sumu každý po 15.000 eur a žalobkyňa v 7. rade žiadala priznať sumu 25.000 eur. 10.2. Zo zisteného skutkového stavu je nesporné, že žalovaný v 1. rade bol rozsudkom Okresného súdu V. č.k. 2T/22/2018-336 zo dňa 31.05.2018, právoplatným dňa 31.05.2018, uznaný vinným na skutkovom základe, podľa ktorého dňa XX.XX.XXXX v čase približne o X:XX hodine došlo k dopravnej

nehode, pri ktorej vodič viedol nákladné motorové vozidlo továrenskej značky Renault Trafic, V.: po štátnej ceste č.III/1708 v úseku jazdy medzi obcami M. - N., okres V., smerom do obce N., v dôsledku dažďa bola vozovka mokrá, vodič vozidlom nesprávne vchádzal do pravotočivej zákruty /nájazd do zákruty/ mimo obce, za obcou M. rýchlosťou približne 95 km/h, pri výjazde zo zákruty sa vozidlo dostalo do série pretáčavých šmykov, ktoré vodič nezvládol a v protismere vľavo narazil do protiúdeho osobného motorového vozidla továrenskej značky Fiat Punto, V.:TS. ktoré viedla v tom čase vodička - poškodená G. V., ktorá v okamihu nárazu išla rýchlosťou 27 km/h, pričom následkom zrážky oboch vozidiel došlo k zraneniam poškodenej, a to: zlomenina ľavého predlaktia, zlomenina ľavej stehrovej kosti, zlomenina ľavého predkolenia - ihlice a poranenie vnútrohrudných a vnútrobrušných orgánov, viacpočetné roztrhnutie osrdcovníka, srdca, zlomenina hrudnej kosti, roztrhnutie sleziny a pečene, následkom čoho vznikol u poškodenej úrazovo-krvácavý šok, v dôsledku týchto početných viacerých orgánových systémov - polytraumy, poškodená zraneniam na mieste nehody podľahla. Vodič svojou jazdou v protismere vľavo porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 9 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, s poukazom na § 137 odsek 2, písm. c), písm. k) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Za to bol žalovaný v 1. rade uznaný vinným pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods.1, 2 písm. a) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 4 roky. Podľa § 61 ods.1, ods. 2 Trestného zákona súd uložil žalovanému v 1. rade i trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 5 rokov. V konaní bolo preukázané, že žalovaný v 1. rade bol zamestnancom žalovaného v 2. rade, žalovaný v 2. rade bol prevádzkovateľom motorového vozidla značky Renault Trafic, V.:V., a žalovaná v 3. rade bola poisťovňa, u ktorej bolo uzavreté poistenie zodpovednosti za škodu vo vzťahu k predmetnému vozidlu. Zo zisteného skutkového stavu ďalej vyplýva, že žalobcovia sú osoby dotknuté smrťou poškodenej G. V., žalobcovia v 1., 5. a 6. rade boli jej deťmi, žalobca v 2. rade bol jej zať, žalobcovia v 3. a 4. rade boli jej vnuci a žalobkyňa v 7. rade bola jej matka. Zavinenie dopravnej nehody žalovaným v 1. rade, vzhľadom na výsledok konania tamojšieho súdu sp.zn. 2T/22/2018, medzi stranami sporu nebolo sporné. Spornou otázkou bola pasívna vecná legitímácia žalovaných v 1. až 3. rade, ktorú namietali.

10.3. Súd prvej inštancie uložil žalovaným v 2. a 3. rade povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch všetkým žalobcom, nie však v uplatnenej výške, preto voči žalovanému v 1. rade a v ostatnej časti žalobu zamietol. Rozhodol aj povinnosti žalovaných v 2. a 3. rade zaplatiť súdny poplatok za podanú žalobu a o nároku žalobcov na náhradu trov konania voči žalovaným v 2. a 3. rade. Žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v 2. a 3. rade nepriznal. Na odvolanie žalovaných v 2. a 3. rade bola vyhovujúca časť rozsudku súdu prvej inštancie a výroky o povinnosti zaplatiť súdny poplatok a nahradiť trovy konania predmetom skúmania odvolacím súdom. Na základe odvolania žalovaného v 1. rade odvolací súd skúmal aj výrok o nepriznaní nároku na náhradu trov konania žalovanému v 1. rade.

11. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

12. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

13. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

14. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

15. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poisťovnej zmluve.

16. Podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, poistený má z poistenia zodpovednosti právo,

aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení.

17. Podľa § 15 ods.1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

18. Podľa § 15 ods.1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila.

19. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

20. Podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

21. Podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

22. Podľa § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka, rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

23. Podľa § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

24.1. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach z hľadiska zisteného skutkového stavu, citovaných zákonných ustanovení a odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom z vykonaného dokazovania vyvodil i správne právne závery. Súd prvej inštancie považoval v danej veci za rozhodujúce preskúmať danosť pasívnej vecnej legitímácie u všetkých troch žalovaných, danosti nároku všetkých siedmych žalobcov na ochranu osobnosti a danosť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že v danej veci sú pasívne vecne legitímovaní len žalovaní v 2. a 3. rade. Ďalej dospel k záveru, že nárok žalobcov v 1. až 7. rade na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch daný je, pričom určil jej výšku s prihliadnutím na zásah do ich osobnostnej sféry, na závažnosť vznikutej ujmy, na všetky relevantné okolnosti dopravnej nehody a na jej nenapraviteľný následok. Odvolací súd sa s uvedenými závermi v plnom rozsahu stotožnil, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti ako vecne správny potvrdil. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie rozsudok v uvedenej časti presvedčivo a v dostatočnej miere po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, vyčerpávajúco uviedol všetky svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec aj správne právne posúdil. Odvolací súd sa týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

24.2. Rovnako vecne správny bol aj výrok o uložení povinnosti žalovaným v 2. a 3. rade zaplatiť súdny poplatok za podanú žalobu, keďže žalobcovia boli od platenia súdneho poplatku oslobodení. Súd prvej inštancie aj v tejto časti svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil po právnej aj skutkovej stránke a súdny poplatok správne vypočítal, preto odvolací súd aj v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

24.3. Ako vecne správny potvrdil odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku, ktorým žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v 2. a 3. rade v rozsahu 100 %. Dodáva, že v danej veci bola predmetom konania náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Keďže rozhodnutím súdu prvej inštancie bola žalobcom v 1. až 7. rade priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, bol správny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalobcovia neboli v spore procesne neúspešní, ak im bola priznaná aspoň časť uplatneného nároku.

24.4. Vo vzťahu k napadnutému výroku o trovách konania žalovaného v 1. rade odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie aplikoval ustanovenie § 257 CSP a vzhľadom na existenciu dôvodov osobitného zreteľa, považoval za nespravodlivé vo priznať mu nárok na náhradu trov konania vzťahu k žalobcom. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalovaný v 1. rade zapríčinil to, že vôbec došlo k predmetnému konaniu, preto aj v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

25. Odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP sa pri posudzovaní danej veci zaoberal podstatnými námietkami odvolateľov uvedenými v odvolaniach.

26. Žalovaný v 1. rade namietal voči záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého zapríčinil, že došlo k predmetnému konaniu. Tvrdil, že príčinou začatia predmetného konania bolo odmietnutie poskytnutie poistného plnenia žalovaným v 3. rade, pričom zo zákona nemal nikdy povinnosť uhrádzať žalobcom nemajetkovú ujmu. S uvedenou námietkou sa odvolací súd nestotožnil. V danej veci je nepochybné, že žalovaný v 1. rade je podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyňatý zo zodpovednosti za škodu, ktorú spôsobil pri vykonávaní činnosti žalovaného v 2. rade a zodpovedá za škodu iba podľa pracovnoprávných predpisov a vo vzťahu k žalovanému v 2. rade. Na druhej strane žalobcovia pri podaní žaloby nemohli mať dostatok informácií o vzťahu medzi žalovanými v 1. a 2. rade, ani o tom, či činnosť žalovaného v 1. rade bola vykonávaná pre a v záujme žalovaného v 2. rade. V zásade pri posudzovaní tohto vzťahu nie je rozhodujúca existencia pracovnoprávneho vzťahu alebo iného obdobného vzťahu, rozhodujúce je iba to, či ide o osobu, ktorú žalovaný v 2. rade pre svoju činnosť použil, prípadne či zo strany žalovaného v 1. rade nešlo o exces - vybočenie z plnenia pracovných povinností, pri ktorom žalovaný v 1. rade sledoval výlučne vlastné osobné záujmy či záujmy tretej osoby. Uvedené skutočnosti, boli predmetom skúmania súdom prvej inštancie v priebehu sporu, a až na základe ich vyhodnotenia bolo možné prijať záver, že žalovaný v 1. rade za spôsobenú škodu nezodpovedá podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného v 1. rade, podľa ktorého súd prvej inštancie bol povinný rozhodnúť o jeho nároku na náhradu trov konania aj vo vzťahu k ostatným žalovaným. Žalovaného v 1. rade nie je možné považovať za úspešnú stranu sporu vo vzťahu k žalovaným v 2. a 3. rade. Takýto postup by bol odporoval podstate sporového konania, v ktorom sú len dve strany sporu, pričom či už na strane žalobcu, alebo na strane žalovaného môže vystupovať viac subjektov, ktoré však majú totožné procesné postavenie (žalobca alebo žalovaný). Medzi viacerými subjektmi na jednej strane (napríklad na strane žalovaného) neexistuje spor, ktorého výsledok by odôvodňoval priznanie nároku na náhradu trov konania.

27.1. Žalovaný v 2. rade v odvolací namietal vadu konania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého súd neprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Svoju námietku odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nerešpektoval rovnosť strán, zásadu rovnosti dôkazov a porušil zásadu pomerného úspechu vo vec. K uvedenej námietke odvolací súd poukazuje na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03), v ktorých bolo konštatované, že „Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami.“. Navyše pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Procesný postup nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu; je ním iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017). Pokiaľ postupom súdu nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní - nie je ním ani časť odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), ktoré má vysvetliť dôvody,

so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 Cdo 18/2018, 2 Cdo 39/2018, 3 Cdo 173/2017, 7 Cdo 150/2017, 8 Cdo 49/2017). Ústavný súd nedospel k záveru o ústavnej neudržateľnosti týchto záverov najvyššieho súdu (I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018). Žalovaný v 2. rade nekonkretizoval, akým konkrétnym procesným postupom mu súd prvej inštancie znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, a z obsahu spisu odvolací súd žiadny nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie nezistil, preto uvedenú námietku nepovažoval za dôvodnú.

27.2. S tvrdením žalovaného v 2. rade, podľa ktorého ho súd prvej inštancie v rozpore s existenciou platnej poisťovnej zmluvy zaviazal na úhradu nemajetkovej ujmy solidárne so žalovaným v 3. rade, hoci dôvody na solidárny záväzok neexistujú, sa odvolací súd nestotožnil. Dodáva, že pasívnu solidaritu všeobecne upravuje ust. § 511 Občianskeho zákonníka a vzniká, ak viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi plniť dlh spoločne a nerozdielne a veriteľ je oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich, pričom ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných dlžníkov zanikne priamo zo zákona. V tomto smere je pravdou, že spoločná a nerozdielna zodpovednosť žalovaných v 2. a 3. rade nie je daná. Naproti tomu za stavu, keď viaceré subjekty majú rovnaký dlh voči tomu istému veriteľovi, ale z rozdielneho právneho dôvodu (zodpovednosť za škodu podľa § 420 ods. 2 a § 427 Občianskeho zákonníka a záväzok poisťovateľa podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z.), síce tiež platí, že dlh zaniká v rozsahu plnenia jedného z dlžníkov, avšak z procesného hľadiska je potrebné, aby súd tento stav vyslovil vo výroku svojho rozhodnutia. Záujmu splnenia všeobecnej požiadavky, podľa ktorej výrok rozsudku musí byť dostatočne určitý a vykonateľný, potom zodpovedá vyjadrenie povinnosti žalovaných v 2. a 3. rade zaplatiť žalobcom tú istú sumu s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného. Tak ako to správne vo výrokoch I. až VII. a IX. a X. rozsudku vyslovil súd prvej inštancie.

27.3. Námietku žalovaného v 2. rade, podľa ktorej súd prvej inštancie sa nezaoberal mierou zavinenia žalovaného v 1. rade s poukazom na rozsudok vydaný v trestnom konaní, z ktorého „nevyplyva žiadny podiel aleboh na nehode a dôsledok zlého technického stavu, vek vozidla a už vôbec veľkosť a konštrukcia vozidla Fiat Punto.“, považoval odvolací súd za zmätočnú. Pokiaľ však žalovaný v 2. rade chcel poukázať na správanie dotknutej osoby G. V., resp. jej podiel na dopravnej nehode v dôsledku vedenia vozidla Fiat Punto, odvolací súd dodáva, že viazanosť rozhodnutím príslušného orgánu o tom, že bol spáchaný trestný čin (prečin) a kto ho spáchal sa vzťahuje iba na výrok a nie na odôvodnenie rozhodnutia. Z výroku o vine však je potrebné vychádzať ako z celku a brať do úvahy nielen jeho právnu, ale aj skutkovú časť, ktorá rieši naplnenie skutkovej podstaty trestného činu konkrétnym konaním páchatel'a. Pokiaľ sa súd prvej inštancie zaoberal správaním poškodenej, správne pritom vychádzal z rozsudku Okresného súdu V. č.k. 2T/22/2018-336, z ktorého v popise skutku vyplýva, že žalovaný v 1. rade pri jazde prešiel do protismeru vľavo a tam sa zrazil s vozidlom poškodenej. Z uvedeného hľadiska nie je možné skutočnosť, že poškodená viedla vozidlo Fiat Punto, považovať za také správanie, ktoré malo vplyv na vznik alebo následky dopravnej nehody. Žalovaný v 1. rade dopravnú nehodu zavinil bez ohľadu na to, aký účastník cestnej premávky sa v protismere jeho jazdy nachádzal, či to bola poškodená vodička vozidla Fiat Punto, alebo by to bol cyklista na bicykli, či chodec. Poslednú námietku žalovaného v 2. rade, podľa ktorej sa súd prvej inštancie dostatočne nezaoberal aktívnou legitimáciou všetkých žalobcov a priznal náhradu aj osobám, ktorým neprináleží, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú pre jej nedostatočnú konkretizáciu vo vzťahu k jednotlivým žalobcom a im priznanej výške nemajetkovej ujmy. Navyše dodáva, že súd prvej inštancie sa rozsudku zaoberal vzťahmi medzi poškodenou G. V. a jednotlivými žalobcami, a tieto podrobne vyhodnotil v bode 40. Rovnako podrobne sa zaoberal aj rozsiahlou súdnou praxou pri priznávaní výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch v obdobných prípadoch, pričom podľa názoru odvolacieho súdu svojim rozhodnutím o výške priznanej nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcom v 1. až 7. rade sa, vzhľadom na skutkové okolnosti danej veci, od uvedenej súdnej praxe výrazne nedochýlil.

28. Žalovaný v 3. rade v odvolaní namietal svoju pasívnu vecnú legitimáciu. K uvedenej námietke odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že žalovanému v 3. rade, ako poisťovní, je určite známa súdna prax, ktorá jednoznačne zastáva názor, že eurokonformnému výkladu pojmu „náhrada škody na zdraví“ podľa ust. § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, zodpovedá výklad, podľa ktorého škoda na zdraví zahŕňa aj nemajetkovú ujmu spôsobenú dotknutým osobám a príbuzným poškodených po dopravnej nehode, ktorú je možné priznať v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uvedenú otázku súd prvej inštancie správne právne posúdil a vo svojom rozhodnutí aj dostatočne a zrozumiteľne odôvodnil. Odvolací súd dodáva, že ak je vnútroštátny predpis nedostatočne podrobný, má súd priestor

vlastnou úvahou medzeru právnej úpravy vyplniť, pričom sa môže oprieť aj o právo únie reprezentované smernicou, ktorá síce nie je priamo aplikovateľná, ale vnútroštátny súd je povinný všetky vnútroštátne predpisy, osobitne ale nielen tie, ktoré boli prijaté na prebratie právne záväzných aktov Európskej únie, vykladať v súlade so znením a cieľmi týchto smerníc. V tom spočíva povinnosť súdu aplikovať vnútroštátne právo a vykladať ho vždy eurokonformným prístupom. Na základe uvedeného je potom správny právny záver, podľa ktorého povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa vzťahuje aj na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch pre dotknuté osoby a príbuzných poškodených pri dopravnej nehode, za ktorú zodpovedá poistený podľa § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka. Navyše k problematike pasívnej vecnej legitímácie poisťovne v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch už došlo k zjednoteniu rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu, keďže v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu SR č. 8/2018 pod. č. 61 bolo zverejnené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. júla 2017 sp.zn. 6 MCdo 1/2016 s právnou vetou: „Škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitímovaná“. Na uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu poukázal aj súd prvej inštancie. Ak podľa názoru odvolacieho súdu uvedené rozhodnutie je aplikovateľné aj na predmetný spor, v ktorom ide o zásah do osobnostných práv blízkych osôb poškodenej pri dopravnej nehode.

29. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, v časti týkajúcej sa povinnosti zaplatiť súdny poplatok a vo výrokoch o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

30. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalobcom v 1. až 7. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným v 1., 2. a 3. rade v rozsahu 100 % z dôvodu, že žalobcovia v 1. až 7. rade boli v odvolacom konaní úspešní, keďže odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo všetkých napadnutých častiach potvrdil. Keďže žalovaný v 1. rade podal odvolanie len proti výroku o trovách konania, teda nejde o odvolanie voči rozhodnutiu vo veci samej, nárok žalobcov na náhradu trov odvolacieho konania voči nemu bolo potrebné posudzovať samostatne. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatnými uzneseniami vydanými vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP. V uznesení o výške trov konania voči žalovaným v 2. a 3. rade zároveň vyjadrí povinnosť žalovaných v 2. a 3. rade zaplatiť žalobcom trovy konania tak, že plnením jedného zo žalovaných v 2. a 3. rade zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).